

vet fremsat, særlig af det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein); vi ere nemlig enige med ham i, at det statsretlige Forhold mellem Island og Danmark er saaledes, som han har udtalt. Udvalgets Fleertal er dernæst enigt med ham i, at det Forslag til en Forfatningslov, som har været forelagt Islands Althing, ingenlunde er saaledes, at det er antageligt, men det er ogsaa en Sag, som Udvalgets Fleertal fuldstændig har havt Diet aabent for, og vi have derfor saavel i vor Betænkning udtalt os i den Retning, som dernæst gennem mig ved forrige Behandling udtryffeligt foranlediget en Udtalelse fra Ministeren i den samme Retning, og endelig har jeg atter idag, da jeg indledede denne Sag, med velberaad Hu brugt enkelte Ytringer, som tydelig og klart vise, hvorledes vi opfatte hele denne Side af Sagen. Nu er altsaa egentlig det, der er Stridens Gjenstand mellem Fleertallet og de ærede Medlemmer, ikke Betragtningen af, hvorledes det statsretlige Forhold er, eller hvorledes det bør ordnes, men ene og alene det Spørgsmaal, om vi ikke have al den Garanti, vi dog i og for sig kunne ønske os, efter de Forhandlinger, som her have fundet Sted, i alt Fald en saadan Garanti, at, naar Ministeren ønsker at have friere Hænder overfor Island, vi da kunne lade ham beholde dem. Fleertallets Mening er den, at der er god Garanti i den Historie, Sagen nu har havt, at der er Garanti i de Ytringer, som af Ministeren idag ere ansførte af Lovforslagets Motiver, at der er Garanti i de Ytringer, som Ministeren her gjentagne Gange under den offentlige Debat har udtalt, at der er Garanti i de Ytringer, jeg som Udvalgets Ordfører gjentagne Gange har fremsat, og endelig at der er Garanti i Genstemmigheden i de Betragtninger om denne Side af Sagen, som Alle de, der hidtil have havt Ordet om Spørgsmaalet, have troet at burde gjøre gjældende, en saadan Garanti, at ingen Minister før Fremtiden vil kunne finde paa at komme og forlange af os, at vi til sin Tid skulle sige Ja til Noget, der dog er det Modsatte af, hvad alle disse Udtalelser ere gaaede ud paa. Derfor er det, at vi have troet i Udvalget, at det ikke var nødvendigt, naar Mi-

nisteren ønskede i det Mindste formelt at staae noget friere, udtryffeligt at sætte dette ind i Loven, og derfor maa jeg ogsaa vedblivende tilraade Thinget ikke at lægge Ministeren den Art Banffeligheder i veien, da det for ham synes at være en ikke ringe Banffelighed, og jeg ikke vet vel kan indsee, hvad vi factiss opnaae ved at paatvinge ham den.

Med Hensyn til de Udtalelser, der ere fremkomne om det andet Hovedpunkt, som er os imellem, nemlig det finantsevesen, da har det ærede Medlem, der nys satte sig, flere Gange indstændig raadet ærede Medlemmer, der interessere sig meget for det Finantsevesen, at stemme for Forslaget under Nr. 3, men det undrer mig dog, naar han i Særdeleshed vil lægge Vægt paa den finantsevesen Fordeel ved Nr. 3, at han da ikke tillige vil raade Thinget til at sikkre sig ved først at stemme for et af de af Fleertallet fremsatte Underændringsforslag. Vil man virkelig sikkre sig, bør man i alt Fald tage et af dem med; thi saa sikker man sig endnu yderligere og undgaaer at nøies med en Sikkerhed alene, hvis Fordeel er i høieste Grad tvivlsom. Jeg skal forøvrigt ligesom udtale, at det for mig er ganske klart og utvivlsomt fremgaaet af denne Forhandling, at der i flere Henseender er principiel Forskjel imellem os, som have ført Ordet i denne Sag, og det skal jeg indrømme ikke alene mellem Fleertallet og Mindretallet, men ogsaa mellem Fleertallet og Ministeren. — Det er flere Gange udtalt her fra deres Side, som gaae sammen med Mindretallet, at denne Sag er ganske overordentlig paatrængende, og man har bebrejdet mig, at jeg skulde have udtalt noget Modsat, men, mine Herrer, det har jeg ikke udtalt; men jeg har gjort gjældende imod mine Modstandere, at de tage Sagen som absolut paatrængende uden at see hen til, hvorledes Islænderne selv forholde sig. Hvis Islænderne forholdt sig saaledes, at det var tydeligt og klart, at de ogsaa ansee Sagen for paatrængende, vilde jeg sandelig ei heller være i Tvivl i saa Henseende. Men jeg har overveiet og dernæst givet Thinget et Overblik over denne Sags Historie, og derved vistnok, haaber jeg, opnaaet at paavise, at Islænderne have taget Sagen, som om de ansee den for alt Andet